

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

YICONS

i k o n o k

*A szíved
csak az engedélyükkel
doboghat.*

*fine
selection*

MARGARET STOHL

MARGARET STOHL

ICONS

i k o n o k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Lewisnak,
az írotársnak és az író társának
a papíron és azon kívül*

**„Adj szót
a fájdalomnak.”**

WILLIAM SHAKESPEARE: MACBETH

FIGYELMEZTETÉS!
ENNEK A KÖNYVNEK,
A LEGTÖBB KÖNYVHÖZ HASONLÓAN,
NEM ENGEDÉLYEZIK A TERJESZTÉSÉT.

Ha egy Szimpa megtalálja nálad ezt a könyvet,
akkor meg fogja semmisíteni veled együtt.

Tekintsd úgy, hogy figyelmeztettünk.

IKONOK
ELSŐ KÖNYV
AZ EMBERISÉG PROJEKT

Kézzel nyomtatva
Nagyjából 2080 tavaszán, A Nap Után

A SZABAD GRASS KIADÓ TULAJDONA

PROLÓGUS

A NAP

EGYETLEN APRÓ SZÜRKE PONT a kisbaba duci karjának belső oldalán, nem nagyobb, mint egy szeplő. Néha látszik, néha nem, ahogy sír és sárga, gumi játékkacsájával hadonászik.

Az anyja a régi kerámia fürdőkád fölött tartja. A kicsi lábak erősebben kezdenek rugdosni, amint a víz fölött kapálóznak.

– Annyit panaszkodhatsz, Doloria, amennyit csak akarsz, attól még meg kell fürödnöd. Mindjárt jobban érzed magad.

Belecsúsztatja a kislányt a meleg fürdővízbe. A baba újra rugdosni kezd, összefröcsköli a kék mintás tapétát a csempék fölött. A víz érintése meglepi, és ettől elnémul.

– Így is van, nem érezheted magadat szomorúnak a vízben. Ott nincsen szomorúság. – Megcsókolja Doloria arcát. – Szeretlek, *mi corazón*. Szeretlek téged és a testvéreidet ma és holnap és minden napon, még azután is, hogy a mennybe jutottunk.

A baba abbahagyja a sírást. Nem sír, hiszen énekelnek neki és megmossák, ő pedig rózsaszínű és tiszta. Nem sír, amikor megcsókolják és bebugyolálják a takaróba. Nem sír, amikor megcsiklandozzák és berakják a bölcsőbe.

Az anyja nevet, amikor egy nedves hajtincset simít ki a gyermek meleg homlokából.

– Álmodj szépeket, Doloria! *Que sueñes con los angelitos.* – A vilánykapcsoló felé nyúl, de a szobára sötétség borul, mielőtt még elérné. A hall másik oldalán a rádió a mondat közepén hirtelen elnémul, szinte végszóra. A konyhában a televízió egyszerre feketévé válik, aztán csak egy tűszúrásnyi pont látszik, azután semmi.

Az anya felszól a lépcső irányába.

– Már megint elment az áram, *querido!* Nézd meg a biztosítéktáblát. – Visszafordul, és a takaró sarkait meghittén Doloria alá nyomkodja. – Ne aggódj, nincs semmi baj, amit a papi ne tudna megoldani.

A baba az öklét szopja, az öt kis ujjacskát, amelyek egyike sem nagyobb, mint valami apró giliszta, amikor a falak remegni kezdenek, és apró vakolatdarabok kavarnak a levegőben, mintha valami tűzijáték vagy konfetti volna.

Pislog egyet, amikor az ablakok szilánkokra hullanak és a plafonról lógó ventilátor belecsapódik a padlóba, aztán elkezdődik a kiáltás.

Ásít, amikor az apja úgy gurul le a lépcsőn, akár egy furcsa rongybaba, ami soha nem képes lábra állni.

Lehunyja a szemét, amikor az égből lehulló madarak kopogva nekiütődnek a tetőcserepeknek, mintha az eső esne.

Álmodni kezd, amikor az anyja szíve abbahagyja a dobogást.

*Álmodni kezdek,
amikor anyám szíve abbahagyja a dobogást.*

1 BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT NEKEM!

— **D**OL, MINDEN RENDBEN?
A hangjára az emlék halványulni kezd.

Ro.

Érzem őt valahol a lelkemben, azon a névtelen helyen, ahol mindent látok és mindenkit érzek. A szikrát, ami Ro. Ragaszkodom hozzá, bensőségesen és melegen, mint egy bögre felgőzölt tejhabhoz vagy egy meggyújtott gyertyához.

Aztán kinyitom a szemem, és visszatérek hozzá.

Mindig.

Ro itt van velem. Jól van, és én is jól vagyok.

Jól vagyok.

Erre gondolok újra meg újra, amíg el nem hiszem. Amíg újra eszembe nem jut, hogy mi valódi, és mi nem az.

A valódi világ lassan kiélesedik. Egy sáros ösvényen állok, félúton a hegy oldalában, és lefelé bámulok a Misszióra, ahol a kecskék és a malacok akkorának látszanak, mint a hangyák.

– Minden rendben?

Ro felém nyúl, és megérinti a karomat.

Bólintok. De hazudok.

Már megint hagytam, hogy az érzések – és az emlékek – a hatalmukba kerítsenek. Ezt nem tehetem. A Missziónál mindenki tud arról a képességerőlről, hogy érzek dolgokat – idegeneket, barátokat, de még azt is, ha Ramona Jamona, a malac éhes –, de ez nem azt jelenti, hogy hagynom kellene az érzéseimet eluralkodni magamon.

Legalábbis a Padre folyton ezt mondja nekem.

Megpróbálok uralkodni magamon, és ez többnyire sikerül is. Néha viszont azt kívánom, bárcsak semmit sem éreznék. Főként olyankor, amikor minden olyan nyomasztó, olyan elviselhetetlenül szomorú.

– El ne tűnj nekem, Dol, most ne! – Ro rám szegezi a tekintetét, és int a nagy, cserzett kezével. Barnásarany színű szemében láng lobog, szinte világít sötét hajfürtjei alatt. Az arca csupa széles mező és durva szeglet – olyan kemény, mint a tölgyfa, és csak nekem lágyul el. Mostanra már újra fel – vagy akár le – tudna mászni a hegy feléig. Rót visszatartani olyan, mintha a földrengést vagy a sárlavinát, esetleg egy vonatot akarnál megállítani.

De nem most. Most csak vár. Mert ismer engem, és tudja, hogy hová mentem.

Hogy hová megyek.

Bámulom az eget, tele van fröcskölte szürke esővel és narancsszínű fénnel. Nehéz kilátni a széles karimájú kalap mögül, amelyet a Padre irodaajtaja mögötti fogasról loptam. A lemenő napot még mindig érzékelem, amint a felhők mögött pulzál, fényesen és szaggatottan.

Eszembe jut, hogy mit csinálunk, és miért vagyunk itt.

A születésnapom. Holnap lesz a tizenhetedik születésnapom.

Ro ajándékot akar adni, de előbb meg kell másznunk a dombot.
Meg akar lepni.

– Legalább valami támpontot adj, Ro! – Mászok utána felfelé a hegyen, miközben kanyargós ösvényt hagyok magam után kiszáradt csalitból és sárból.

– Nem.

Visszafordulok, hogy újra lenézzek a hegyről. Nem tudom megállni. Szeretem, ahogyan fentről látszanak a dolgok.

Békések. Kisebkek. Mint egy festmény, vagy a Padre valamelyik lehetetlen kirakósa, kivéve, hogy itt nincsenek hiányzó darabok. Lent a távolban látom a Missziókhhoz tartozó mezők sárgálló foltjait, majd a zöld fák szegélyét, azon túl pedig az óceán mélykék hullámain.

Otthon.

A látvány olyan derűs, hogy szinte megfeledkezem A Napról. Ezért szeretek itt lenni. Ha nem hagyod el a Missziót, akkor nem kell gondolnod A Napra, az Ikonokra és a Lordokra. Arra, ahogyan irányítanak bennünket.

Milyen tehetetlenek is vagyunk.

Ilyen távol az Ösvényen, messze a városoktól soha nem változik semmi. Ez a vidék mindig is vad volt.

Itt biztonságban érezheti magát az ember.

Nagyobb biztonságban.

Felemelem a hangom.

– Mindjárt sötétedik.

Ő újra nekivág a csapásnak. Hallom, amint hullámszik a csalit és gurulnak a sziklák, ő pedig mögöttem landol, fürgén, mint egy hegyi kecske.

Ro nevet.

– Tudom, Dol.

Megfogom kérges kezét, és az ujjaimat az övéin nyugtatom. Hirtelen előtt Ro érzése – a fizikai kontaktus mindig sokkal erősebbé teszi a kapcsolatunkat.

Olyan meleg, mint mögöttem a nap. Olyan forró, amilyen hideg én vagyok. Olyan érdes, amilyen sima én vagyok. Ez a mi egyensúlyunk, az egyik olyan láthatatlan kötelék, amely összeköt bennünket.

Ezek vagyunk mi.

Az egyetlen és legjobb barátom, meg én.

A zsebében kotorászik, aztán valamit a kezembe nyom, és hirtelen tartózkodóvá válik.

– Rendben, sietni fogok. Az első ajándékom.

Lenézek. Egyetlen kék üvegyöngy gurul az ujjaim között. Vékony bőrszineg veszi körül.

Egy nyaklánc.

Az ég, a szemem, az óceán kékje.

– Ro – suttogom. – Ez tökéletes.

– Rád emlékeztetett. A víz, látod? Így mindig magadnál tartathatod. – Az arca elvörösödik, amint megpróbálja elmagyarázni. A szavak a torkán akadnak. – Tudom... hogy hogyan érzed magad ettől.

Békésnek. Maradandónak. Sértetlennek.

– Nagyobb segített a zsineggel. Egy nyereg része volt korábban.

– Rónak van szeme az ilyen dolgokhoz, azokhoz, amelyeket mások nem vesznek észre. Nagyobb, a Misszió szakácsa ugyanilyen, és ők ketten elválaszthatatlanok egymástól. Legnagyobb, Nagyobb felesége mindent megtesz, hogy kettőjüktől távol tartsa a bajt.

– Nagyon tetszik. – A nyaka köré kulcsolom a karom, sután megölelem. Nem is annyira ölelés ez, mint inkább hátba veregetés, a barátok és a család szorítása.

Ro zavartan néz rám.

– Ez még nem az egész ajándékom. Ahhoz még egy kicsit másznod kell.

– De hiszen még nincs is születnapom.

– A születnapod előestéje van. Azt gondoltam, úgy volna az igazi, ha ma kezdenénk. Mellesleg ez a fajta ajándék naplemente után a legjobb. – Ro kinyújtja a kezét, fura tekintettel néz rám.

– Légy szíves, legalább valamit árulj el róla! – Felbandzsítok rá, ő pedig visszavigyorog rám.

– De ez egy meglepetés.

– Át kell másznom miattad az egész bozóton.

Nevet.

– Oké. Ez az utolsó dolog, amire számítanál. A legutolsó dolog.

– Egy kicsit ugrándozik fel-le ott, ahol áll, és én tudom, hogy gyakorlatilag készen áll arra, hogy felrohanjon a hegyre.

– Te miről beszélsz?

Megrázza a fejét, és újra kinyújtja a kezét.

– Majd meglátod.

Elfogadom. Rót úgysem lehet rávenni arra, hogy válaszoljon, ha ő nem akarja. Mellesleg az is jó érzés, hogy fogja a kezemet.

Érzem, ahogy ver a szíve, érzem az adrenalin lüktetését. Még most is, amikor nyugodt és csak hegyet mászik, és csak kettesben vagyunk. Ő olyan, mint egy feltekert rugó. Nincs nyugalmi állapota, igazából sosincs.

Rónak nincs.

Árnyék suhan el a domboldal fölött, mi pedig ösztönösen a bokrok közé vetjük magunkat fedezékbe. A hajó az égen ezüstös és csillogó, fenyegetően fénylik a lenyugvó nap utolsó visszaverődő sugaraiban.

Reszketek, bár egyáltalán nem fázom, és az arcomat félig Ro meleg vállába rejtem.

Nem tudom, miért.

Ro morog valamit a fülembe, mintha a Padre valamelyik kiskutyájához beszélne. A hanghordozása az, ami megnyugtat, nem is a szavai – valahogy így beszélünk az ijedt állatokhoz.

– Ne félj, Dol! A part felé ment, talán a Goldengate-hez. Soha nem jönnek be ilyen mélyen a szárazföldre, itt legalábbis nem. Nem miattunk jöttek.

– Ezt nem tudhatod. – A szavak nyomasztóan megsavanyodnak a számban, de ez a helyzet.

– De tudom.

Körém fonja a karját, és így várjuk meg, amíg az ég újra tiszta lesz.

Mert nem tudja. Legalábbis nem igazán.

Az emberek már jóval előttünk is századokig bujkáltak a bozótban. Jóval azelőtt, hogy hajók röpültek volna az égen.

Először a chumash indiánok éltek itt, utána a rancherók, majd a spanyol misszionáriusok, aztán a kaliforniaiak, aztán az amerikaiak, utána pedig a Grassok. Ez vagyok én is, legalábbis azóta, hogy a Padre még babaként visszahozott La Purísimába, aminek a neve azt jelenti: „a legtisztább”. Ide, a régi Grass misszióba, az óceán mögötti hegyekbe.

Ezekbe a hegyekbe.

A Padre úgy meséli, mint egy kalandos történetet; egy csapat tagja volt, akik túlélőket kerestek A Napot követően a Csendes Városokban, de nem találtak senkit. Egész városnegyedek voltak csendesek, akár a tavaszi eső. Végül aztán meghallott egy vékony hangocskát, annyira gyengét, hogy azt hitte, csak képzelet, és ott voltam én, bíborvörös arccal sírva a bölcsőmben. Bebugyolált a kabátjába, és hazavitt, ahogyan most is teszi a hozzánk hasonló kóbor teremtményekkel.

A Padre tanította meg nekem ezeknek a hegyeknek a történetét, a csillagképekkel és a hold fázisaival együtt, amikor éjszaka a tűz mellett ültünk. Meg azoknak a népeknek a neveit, akik ismerték ezt a vidéket, még előttünk.

Talán így kellett történnie. Talán mindez, a Megszállás, a Követségek, ez az egész talán csak a természet része. Mint az évszakok, vagy ahogyan a hernyó bebábozódik. A víz körforgása. Az árapály.

Chumashok, rancherók, spanyolok, kaliforniaiak, amerikaiak, grassok.

Néha csak úgy elismétlem az enyéim neveit, minden népét, amely korábban ott élt, ahol ma az én misszióm van. Elmondom a neveiket, és azt gondolom: *ők én vagyok, és én ők.*

Én vagyok a Misión La Purísima de Concepción de la Santísima Virgen María, amelyet Las Californiasban alapítottak Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának Ünnepnapján, a Mi Urunk ezerhétvennyolcvanhetedik évében, a tizenkettedik hónap nyolcadik napján. Háromszáz évvel ezelőtt.

Chumashok, rancherók, spanyolok, kaliforniaiak, amerikaiak, grassok.

Ha kimondom a nevüket, akkor nem tűnnek el, az én számomra nem. Senki nem halt meg. Semminek sincs vége. Még mindig itt vagyunk.

Én még mindig itt vagyok.

Csak ennyit akarok. Itt maradni. És hogy Ro és a Padre is itt maradjon. Hogy biztonságban legyünk, mindenki, itt a Misszióban.

Amikor azonban visszafordulva lenézek a hegyről, tudom, hogy semmi sem marad így. És az aranyszínű ragyogásból meg a körülöttem levő dolgok elhalványulásából tudom, hogy a nap lemenőben van.

Ezt senki sem tudja megakadályozni. Még én sem.

KUTATÁSI FELJEGYZÉS: AZ EMBERISÉG PROJEKT

SZIGORÚAN TITKOS/ A NAGYKÖVET SAJÁT KEZÉBE

Címzett: Amare nagykövet

Feladó: Dr. Huxley-Clarke

Tárgy: Ikonkutatás

Továbbra sem lehetünk biztosak abban, hogyan működnek az Ikonok. Tudjuk, hogy amikor a Lordok megérkeztek, tizenhárom Ikon szállt le az égből, és mindegyikük a Föld egy-egy nagyvárosában landolt. Mind a mai napig nem tudtunk elég közel férkőzni hozzájuk, hogy megvizsgáljuk őket. A legvalószínűbb, hogy az Ikonok óriási erejű elektromágneses teret hoznak létre, amely gátolni tudja az elektromos aktivitást egy bizonyos sugarú körben. Úgy gondoljuk, hogy ez az erőter teszi képessé az Ikonokat arra, hogy minden modern technológiát hatástalanítsanak vagy megszakítsanak. Úgy tűnik továbbá, hogy az Ikonok minden kémiai folyamatot és reakciót is le tudnak állítani ezen a körön belül.

Megjegyzés: ezt hívjuk „áramszünet effektus”-nak.

A Nap maga volt a végső demonstrációja ennek a képességnek, amikor – mint azt mindannyian tudjuk – a Lordok aktiválták az Ikonokat, és véget vetettek az ellenállás minden reményének, amikor példát statuáltak Goldengate-en, Sao Paulón, Köln-Bonnon, Kairón, Mumbaion és Nagy-Pekingén... az úgynevezett Csendes Városokon.

A Nap végére a frissen megérkező gyarmatosítók teljes irányítást nyertek a Hét Kontinens valamennyi ember lakta nagyobb központja fölött. A becslések szerint egymilliárd élet ért véget egy csapásra a történelem legnagyobb tragédiájában.

A csend adjon békét nekik!

2 AJÁNDÉKOK

MIRE ELÉRJÜK A HEGY CSÚCSÁT, az ég olyan sötét színűre vált, mint a Misszió kertjében a padlizsán.

Ro felhúz az utolsó néhány sziklára.

– Most pedig csukd be a szemed!

– Ro, mit csináltál?

– Semmi rosszat. Semmi *nagyon* rosszat. – Rám néz, és sóhajt. – Legalábbis most nem. Gyere, bízz bennem!

Nem csukom be a szemem. Ehelyett az árnyéket bámulom az előttem álló csenevész fák mögött, ahová valaki régi útjelző táblákból és rozsdásodó bádoglemezek hulladékából egy viskót tákolt össze. Egy ősi traktor tetejét egy kifakult reklámposzteren látható lábhoz erősítették. Talán futócipőt hirdetett valamikor.

DO IT. Tedd meg.

Ezt mondja a test nélküli láb, fényes fehér szavakkal a fotóra öntve.

– Nem bízol bennem? – ismétli Ro, miközben továbbra is a vi-tyillón tartja a szemét, mintha a legbecsesebb tulajdonát mutatná meg nekem.

Nála jobban senkiben nem bízom, és Ro tudja ezt. Azt is tudja, hogy gyűlölöm a meglepetéseket.

Lehunyam a szemem.

– Óvatosan. Most hajolj le!

Csukott szemmel is tudom, hogy mikor érünk a bungaló belsejébe. Érzem, ahogyan a pálmalevél tető hozzáér a hajamhoz, és majdnem elbotlom a minket körülvevő fák gyökereiben.

– Várj egy pillanatig! – Elenged. – Egy, kettő, három. Boldog születésnapot, Dol.

Kinyitom a szemem. Apró, színes égőkből álló füzér egyik végét tartom a kezemben, ott világít előttem, mintha egyenesen az égből lehozott csillagokból állna. Az égők úgy kanyarognak elő a kezemből, bevilágítva az egész szobát, hogy közben kört alkotnak, ami velem indul és Róval végződik.

Összecsapom a tenyerem, az égőkkel együtt.

– Ro, ez hogyan...? Ez elektromos...?

Bólint.

– Tetszik? – Úgy hunyorog, akárcsak az égők. – Sikerült meglepetést szerezniem?

– Soha még csak nem is gondoltam volna erre.

– És ez még nem minden.

A szoba egyik oldalához megy. Mellette egy furcsa kinézetű szerkezet áll, rajta két rozsdás fémkerék, amelyeket egy fémrúd köt össze, és van rajta egy nyersbőr ülés is.

– Ez egy bicikli?

– Úgy valahogy. Ez egy pedálos generátor. A Padre egyik könyvében láttam, legalábbis a terveit. Nagyjából három hónap kellett, hogy minden részét összeszedjem. Húsz alkatrész csak a régi biciklihez. Nézz csak oda...

Két tárgyra mutat egy deszkán. Elveszi a kezemből az égősort, én pedig egy sima fémtárgy felé nyúlok.

– Pan-a-sonic? – mondom ki az első tárgy oldalán álló kifakult betűket. Valamiféle doboz ez, felveszem és forgatom a kezemben.

Büszkén válaszol: – Ez egy rádió.

Amint kimondja a szavakat, rájövök, hogy mi ez, és éppen csak nem ejtem el. Ro nem veszi észre.

– Az emberek zenehallgatásra használták. Abban nem vagyok biztos, hogy működik is. Még nem próbáltam ki.

Lerakom. Tudom, hogy mi az a rádió. Anyámnak volt egy. Emlékszem, mert álomban minden alkalommal meghal. Amikor eljön A Nap.

Zavartan megérintem gubancos barna hajtincsemet.

Nem az ő hibája. Ő nem is tud róla. Soha nem beszéltem senki-nek az álomról, még a Padrénak sem. Ennyire megpróbálom elkerülni, hogy emlékezek rá.

Témát váltok.

– És ez? – Felveszek egy apró, ezüstszínű téglalapot, ami alig nagyobb a tenyeremnél. Az egyik oldalára egy magányos gyümölcs képe van karcolva.

Ro mosolyog.

– Ez valamiféle memóriaegység. Régi dalokat játszik egyenesen a füledbe. – Kiveszi a téglalap alakú tárgyat a kezemből. – Hihetetlen, mintha a múltat hallgatná az ember. De csak akkor működik, ha van áram.

Megrázom a fejem.

– Ezt nem értem.

– Ez az ajándékok. Energia. Látod? Lenyomom a pedált, így, és a súrlódás energiát termel.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A biciklipedálon áll, majd lehuppan az ülésre, és örülten tekerni kezd. A színes égőfűzér felizzik körülöttem. Muszáj nevetnem, annyira mágikus hatású – na meg Ro is olyan vicces és izzadt.

Ro lemászik a bicikliről, és egy kis fekete doboz elé térdel. Látom, hogy az égőfűzért gondosan az egyik oldalához csatlakoztatták.

– Ez az akkumulátor. Tárolja az energiát.

– Itt? – A rengeteg elágazódás és gubanc, amit Ro produkált, kezd hatással lenni rám. – Ro, nem kellene ilyen cuccokkal játszadoznunk. Tudod, hogy az elektromosság használata a városokon kívül tilos. Mi lesz, ha valaki megtudja?

– Ki találna meg bennünket? Itt, egy Grass misszió közepén? Egy kecskékkel teli dombon, egy disznónevelő farm mellett? Mindig azt mondogod, hogy többet szeretnél tudni arról, milyen volt A Nap előtt. Most megtudhatod.

Ro komolyan néz rám, ahogy ott áll egy halom szemét és vezeték és a múlt előtt.

– Ro – mondom, miközben próbálok megtalálni a szavakat – én...

– Mi van? – A hangja védekezőn cseng.

– Ez a világ legjobb ajándéka. – Csak ennyit tudok mondani, de valahogy nem vagyok elégedett a szavaimmal. Mindezt értem tette. A világ minden rádióját, minden biciklijét és minden memóriaegységét újjáépítené értem, ha meg tudná tenni. De ha nem tudná, akkor is megpróbálná, ha azt gondolná, hogy én szeretném.

Ro már csak ilyen.

– Tényleg? Tetszik? – Ellágyul a hangja, megkönnyebbül.

Szeretem, ahogy téged is szeretlek.

Ezt szeretném mondani neki. De ő Ro, a legjobb barátom. Inkább kisúrolná a sarat a füléből, mint hogy szirupos szavakat suttoجانak